

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

10
2015

39 Kč / 1,60 €

Muslim – přítel ... bratr?

Vsetínský United
– festival vztahový /6

Senátor Papoušek
zve k modlitbám /19

Izrael:
Zapálený kostel
Boj proti
„modlářům“? /20

úvodník

4 Opuštění Bohem: dva druhy víry

David Novák

reportáž

6 United – festival vztahový

Lucie Endlicherová

7 Vsetínská mozaika

Lucie Šváblová

rozhovor

8 Nechte se nést vlnou, dokud není pozdě

Asif Mall

téma: Můj přítel muslim?

10 Když potkáte muslima

Karel Horák

11 Nebojte se muslimů

anketa

13 Mám muslimy ráda

Alena Damijo

14 Muslimům musíme být rodinou

Gordon Hickson

17 Co jim nabídneme?

Johana Dittrichová

křesťan a společnost

19 Nové modlitební setkávání v Senátu

Zdeněk Papoušek

pokoj s Izraelem

20 Židovští teroristé zapálili kostel

Ulrich W. Sahn

20 Jaderná dohoda: „historická chyba“

Ulrich W. Sahn

můj příběh

21 Moje první ultra

Martin Hunčár

22 Doktor nám řekl: Neradujte se

Aneta Mladějovská

z historie

24 „Otec sirotků“

Georg Müller,
Jaroslav Pleva

recenze

26 Arménský holocaust

Ivana Kultová

z příštího čísla

rozhovor: Ján Liguš

- životní příběh předního českého teologa
- kritická teologie a bezvýhradná víra v Krista

z historie: Stanislav Santarius

- probuzenecký pastor, jehož vliv přetrvává dodnes

Michal Klesnil: Opustit mentalitu otroka

6

Vsetínská mozaika

festival United navštívilo na 3600 lidí

10

Když potkáte muslima...

Co o Ježíši říká Korán?

22

Zápas o miminko

Doktor nám řekl: „Neradujte se“

24

Georg Müller – otec sirotků

„Nikdy jsem nežádal o peníze“

ŽIVOT VÍRY

ročník 26 / říjen 2015

cena 39 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatan,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentůvská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem. Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>
Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

lidé bez skrupulí byli možná vždycky. Člověk, kterého chytili policisté s několikamilionovým úplatkem v krabici, tvrdí, že si myslí, že v ní je něco jiného. Může mít pravdu? Asi těžko. Je přesvědčen o tom, že má pravdu? To nevím. Nemohu to popřít ani dokázat. Člověk, který krade ve velkém, nemusí mít jen ztvrdlé srdce a udušené svědomí, ale může se mu trácet realita. Je středem vesmíru. V jeho perspektivě se kolem něj všechno točí a přizpůsobuje se to jeho samospravedlnosti. Kradl, protože na to měl právo, protože je nejspokojnější – nebo vlastně vůbec nekradl, protože člověk jeho výjimečnosti může být obviněn jenom neprávem.

To je chorobný extrém, do kterého může upadnout sobecká morálka běžného svěvolníka, který se pokládá za střed světa a za toho, kdo nemá komu se zodpovídat ani kým být souzen. Je sám sobě zákonem. Ano, lze a dělá různé úskoky, ale protože nad sebou nic neuznává, myslí si, že je to v pořádku. Morálka svěvolníka.

A proti tomu stojí druhá morálka, morálka beroucí ohled na principy, které jednotlivce přesahují. Morálka lidí, kteří mají ideály a jsou ochotni se pro jejich naplnění nasadit, lidí, kteří jsou připraveni hodně obětovat...

Takové určení morálky mi nestačí. Myslím, že tu musíme rozlišit dva směry. Záleží totiž na tom, jakým nadosobním principům tito idealisté věří. Aby stateční odpůrci komunistického režimu nemuseli lhát, neobtěžovali jen osobní pohodlí. Nechali se stresovat, pronásledovat, věznit i mučit. Svou morálkou a odvahou zahanbili mlčíci většinu včetně mě. Vydrželi mnoho, protože jim nešlo jen o ně samé. Měli ideály a nevzdali se jich.

Staly se z nich vzory. Nebyl jsem tak statečný, ba ani jsem si kvůli monstróznosti totality nemyslel, že to k něčemu je, ale vážil jsem si jich už před Listopadem. Jejich odvážnému zápasu jsem musel přitakat až zpětně. Pádu komunismu výrazně napomohli, a to je velká zásluha.

Pak obsadili politické pozice. To už bylo sporné, protože, jak se postupně ukazovalo, ne všichni k tomu měli obdarování a zralost. Ale podívejme se na jednoho opravdu zralého, na Václava Havla. Jeho pozice mu patřila po právu. Mezi lidry postkomunistických zemí vynikal právě svou morálkou. Šlo mu o něco víc než o vlastní prospěch nebo slávu, a přesto (nebo proto?) si získal uznání celého západního světa. Ve svém myšlení se zastavil až na prahu víry v osobního Boha. Hlásal, že politika vyžaduje úctu před absolutními hodnotami. Vysloužil si obdiv nejen liberálního exhibicionisty Billa Clintona, ale i amerického evangelikála J. W. Sira.

Jaké byly Havlovy absolutní hodnoty? Věřil ve vnitřní integritu jednotlivce spočívající v citlivosti k vlastnímu svědomí (v tom byl mezi západními ideology a filozofy dost výjimečný) a pochoptelně ve svobodu a v demokracii. Kromě toho vynášel okultní nauky, například věřil v matku Gaia a v transpersonální psychologii. Kdejakého okultistu hostil v Praze na svém Foru 2000. To jsou mělčiny jeho intelektuálního ponoru, kterým se nechci věnovat a které nechci přeceňovat. Havlova morálka má ale jinou obrovskou trhlínu.

Václav Havel byl dlouhodobě nevěrný své manželce a mezi disidenty proslul v této oblasti svou nevězaností. To nejsou pomluvy, to je historická skutečnost. Křesťanům se to jeví jako nedůslednost. Havlovo pojetí absolutna mu ale v cizoložení nebránilo. Václav Havel věřil v absolutno, ale ne v osobního Boha, který by byl zdrojem konkrétních morálních pravidel. Proto si z Desatera vybíral jen něco. Myslím si, že poznává správnou cestu, a přitom si

hodnoty určoval podle své vůle, samozřejmě s inspirací v různých filozofiích a ideologiích.

No, a je tu ten slíbený třetí systém morálky. Nemusejí ho zastávat jenom křesťané, ale v podstatě vychází z biblických hodnot. Posvátnost manželství je jedním z jeho nejvýznamnějších pilířů. Jestliže politik není věrný své manželce, nedokáže být věrný ani spolupracovníkům, natož lidem, kteří ho zvolili. Osobně přemýšlím o fungování společnosti, o osobní angažovanosti pro její prospěch, o vý-

Trojí morálka

znamu svobody. Neberu to ale jako svět oddělený od světa mých vztahů. Kdybych neměl rád svou manželku a kdybych jí nebyl věrný, ztratil bych základ pro své myšlení. Ryzost mého života stojí předně na mém vztahu k manželce. To, že mám Martu rád, mi umožňuje žít jako kristovec.

Nechci Tě provokovat, milý čtenáři, ale možná se mi to podaří: ten první morální systém, nepokryté sobectví má k tomu druhému (liberální demokracie s úctou k obecným principům, lidským právům, ale bez úcty k manželství jako k základní hodnotě) blíž než k morálce respektující posvátnost manželství.

Mohu to doložit. Manželská nevěra působí bolest a pohoršení lidem, kterých se týká (podvedenému partnerovi, dětem i širšímu okruhu příbuzných, přátel a známých). Lidé, kteří se o zachování manželské věrnosti nestarají, možná bojují za obecné ideály, ale svým životem zostuzují rodinu a zraňují své blízké. Je smutné, že se cizoložství nevyhnulo žádnému z našich polistopadových prezidentů ani řadě premiérů.

Proč je u nás tolik lidí s Havlovou morálkou? Hlásali a hlásí se k ní významné osobnosti, nejen politici, ale i mnozí umělci – a to má vliv. Důležité je také to, že polovina dospělých Čechů je rozvedená. Ten, kdo rozvod zavínil (a často se na tom podílely obě strany), se přidrží Havlovy morálky, protože mu vrací pocit integrity. Asi bude také dost lidí, kteří v manželství sice žijí, ale nejsou v něm naplněni. To, že nezkusí jiný vztah, může mít různé důvody, ale takoví lidé těm, kdo se rozvádějí, často vnitřně fandí. Havlova morálka jim pomáhá držet svědomí v nečistosti, a proto jí přitakávají.

Je dobře, že česká společnost má pro manželství i pozitivní vzory. Napadají mě manželské páry umělců a herců: Marek Eben – Markéta Fišerová nebo Josef Abrhám – Libuše Šafránková nebo Ondřej a Klára Trojanovi. Je skvělé vidět i celebrity, jak se mají rády i v pokročilejším věku. Bez manželské věrnosti nelze dobře vychovávat děti. Společnost, pro kterou jednou ze základních hodnot není neposkvrněnost manželského lože, je nemocná a ohrožená. V tom smyslu jsme na tom v Česku hodně špatně. Ale věřím, že jako křesťané neporušitelnosti manželství rozumíme a ti z nás, kdo jsme ženatí nebo vdané, můžeme tím, jak žijeme, přinášet proměnu.

Hrozí nám ale jedno nebezpečí: dívat se spatra na rozvedené. Do žádného vztahu nemůžeme na rychlo zvenku nahlédnout. Nevíme, co k jeho rozpadu vedlo. Jsme povoláni pomáhat rozvedeným k pokání a povzbuzovat je k novému začátku s Kristem. Nikoli odepisováním cizoložníků a rozvedených, ale tím, když pro ně máme milost a perspektivu, pozvedáme ve společnosti význam manželství.

Tomáš Dittrich

Opuštění Bohem: dva druhy víry

David Novák

Když nastal večer, sestoupili jeho učedníci k moři, vstoupili na loď a jeli na druhý břeh do Kafarnaum. ... Moře se vzdouvalo mocným nápořem větru. Když veslovali asi pětadvacet nebo třicet stadii, spatřili Ježíše, jak kráčí po moři a blíží se k lodi; zmocnil se jich strach. On však jim řekl: „Já jsem to, nebojte se!“ (J 6,16–20)

Když něco chceme v češtině negativně zdůraznit, použijeme někdy slovo rozbouřený. Rozbouřený žaludek, rozbouřené emoce, rozbouřená politická scéna, rozbouřená atmosféra... Chceme tím povědět, že něco není v pořádku. Kdo viděl rozbouřené moře, ale třeba i povodeň, ví, o čem je řeč. Najednou si uvědomujeme, že jako lidé jsme jen stěblo slámy.

Báli se i zkušení rybáři. Hrůza z rozsáhlého jezera byla násobena hrůzou z ohlušujících blesků i neovladatelností lodě. Pro námořníky a rybáře podobná situace velmi často znamenala smrt. V textu čteme, že učedníci veslovali asi pět až šest kilometrů, což je vzdálenost, při které se člověk pořádně unaví, zvláště když je bouře.

Navíc je zde ještě jeden faktor: Učedníci sestoupili na loď poté, co je Ježíš zázračně nasytil. Představte si, že se příjemně najíte, chvíli poseďte a poté vyrazíte lodí na cestu domů. Je vám dobře, klidně veslujete, a najednou přichází bouře. Vaše plány berou za své, z pocitu příjemného nasycení se stává pocit silné nevolnosti. Chleby, které vás měly zasytit, hrozí, že se z žaludku rychle dostanou do moře.

Neboj se, toliko věř?

Mnohokrát v životě jsme prožili nádherný pocit podobný tomu, co prožili učedníci po zázračném nasycení. Máme pocit, že by to mohlo vydržet věčně. Jsme spokojení, nasycení, klidní, odpočinutí. Jenže pak přijde nemoc, neporozumění, krize v práci, krize ve vztazích. Víme, že máme věřit, máme zkušenosti s Kristem, podobně jako měli učedníci zkušenost z nasycení, víme a mnohokrát jsme se přesvědčili, že Ježíš zachraňuje. Přesto přijdou chvíle, kdy se nám někdy ztrácí. Navíc tyto chvíle někdy přicházejí stejně nečekaně a rychle, jako přichází bouře. Najednou se cítíme, jako by nikdy žádné

nasycení neexistovalo. Cítíme jen vystrašenost a únavu, a ať se snažíme jakkoli, nic se neděje a bouře nepovoluje.

Učedníci reagovali zcela normálně – prostě napínají svoje síly a zapojují veškeré dovednosti k tomu, aby se ze šlamastyky dostali ven. Je třeba dodat, že se jednalo o lidi, kteří se na vodě pohybovali dobře. Jenže někdy ani naše zkušenosti nestačí a život se vymyká z osy. Dokonce čím dál více se snažíme o změnu, tím více jsme unavení, a nikam to nevede. Čím víc se někdy snažíme mít věci pod kontrolou, tím méně je pod kontrolou máme. Ne vždy to takto v životě chodí, ne vždy prožíváme podobné pocity, ale někdy ano. Francois Villon to vystihl slovy „něco těžkého, co drtí / strach a úzkost z života a smrti“.

Bouře jsou znamením, bolestnou touhou po něčem lepším – po domově, kde jsme nikdy nebyli.

Jednou mi kvůli tomu jeden člověk dost vynadal. Patřil k jakési skupině multi-level obchodníků, kteří svůj úspěch stavěli na pozitivním myšlení. Kázání o úzkosti a zápasech ho rozlítlo, snad i proto, že s sebou vzal pár pozitivně naladěných kolegů. To jim nehrálo do not. Jenže bouře nejen přicházejí, ale někdy se v nich i topíme...

Někdy jsem viděl obrázek, na němž je člověk sedící na rozbouřeném moři na malém

krátce

◆ **Český ateismus boduje.** Podle průzkumu náboženskosti různých států světa provedeného mezinárodním sdružením odborníků na průzkum trhu a veřejného mínění Worldwide Independent Network/Gallup International je Česká republika nejateističtější evropskou zemí. V rámci průzkumu bylo osloveno na 50 tisíc respondentů z 57 států světa. Celkově se 59 % obyvatel souhrnu těchto zemí považuje za věřící, 23 % za nenáboženské lidi a jen 13 % za ateisty. Mezi lety 2005 a 2012 celkově ubylo 9 % věřících, ateistů 3 % přibyla. Česká republika má 30 % ateistů, v závěsu je Francie s 29 %. Za Francií v Evropě následuje s velkým odstupem Německo (15 %) a Nizozemsko (14 %). Český primát v ateismu však není světový. Nejateističtější zemí světa je Čína (47 %). Na světovém fóru bylo Česko těsně předstíženo ještě Japonskem (31 %).

◆ Ukrajina: Bible v oblasti bojů.

Na hloubkové studium Bible zaměřená mezinárodní organizace Precept Ministries pořádala na konci srpna konferenci ve válkou zasažené Ukrajině. Účastníci, z nichž mnozí byli vedoucí, studovali přes den v 35 skupinách knihu Ezdráš.

Večer měli společná setkání, kde vyučoval Costel Oglice. Proběhlo také několik seminářů, např. o práci s dětmi nebo o zakládání sborů.

Konference se zúčastnil i tým pracovníků z oblasti, kde probíhá boj. V červenci tam totiž Precept Ministries poslaly čtyři týmy, které tam pořádaly tábory pro děti a mládež. Celkově se táborů zúčastnilo na 400 dětí, 100 z nich se odevzdalo Bohu. Přínos konference pro osobní studium a poznání Bible ocenilo např. 25 ukrajinských vedoucích, kteří v rámci učení angličtiny šíří evangelium a studium Písma, nebo muž, který vede zakládání sborů a vězeňskou službu v celostátním měřítku. 63 vedoucích se během konference rozhodlo pro spolupráci s Precept Ministries a povedou studijní skupiny.

Manželé Costel a Mia Oglicovi spolupracují s KMS na vydávání studijních knih Kay Arthurových.

◆ Nová debata o uzákonění eutanazie.

Liberální Česká republika zatím nemá zákon, který by umožňoval eutanazii. Na tom, aby se to změnilo, pracuje již mnoho let právník Milan Hamerský. Několik poslanců podá jím zpracovaný

návrh na legalizaci eutanazie. Podporu by podle Milana Brázdila z ANO měl zákon získat na základě několika „pojistek proti zneužití“. Navrhovaná norma neumožní uskutečnit eutanazii bez odborníka. Má být ustanovena pětice uznávaných lékařů, kteří by se s každým žadatelem o eutanazii během měsíce nejméně třikrát sešli a zjistili, zda jeho žádost nebyla jen chvilkovým hnutím mysli. Jejich povinností by navíc bylo probrat každý případ s dalším, nezávislým lékařem.

Hamerský se neohlíží na to, že je eutanazie v rozporu s lékařskou přísahou, ani na to, že je proti současné koalici smlouvě vládních stran. Kalkuluje s hlasy komunistů a části sociálních demokratů. Podporu má i u několika členů Úsvitu a ANO. U lidovců má zřejmě smůlu. „Hodně poslanců pro eutanazii ruku zvedne. Vědí, že ji více než 60 procent veřejnosti podporuje. Ale nechťejí za toto téma krvácet,“ řekl Hamerský serveru iDnes.

◆ Nově registrovaná církev léčitelů.

38. u nás registrovanou církví se na jaře stalo Společenství Josefa Zezulky († 1992). Zezulka byl vlivným filozofem new age a okultním léčitelem. Byl to on,

kdo zavedl pojem biotronika. Zatímco Zezulka se soustředil na své učení a vychovával žáky, jeho pokračovatel a hlava nové církve, tzv. sanátor, Tomáš Pfeiffer se stal celebritou. Počátkem 90. let propagoval léčitelské metody v médiích, „uzdravoval“ z obrazovek bulvárních televizí, žádal o peníze a vybudoval z nich Biotronické centrum sociální pomoci v Soukenické ulici v Praze 1. Založil také tzv. Duchovní univerzitu Bytí. K nejvýznamnějším duchovním svátkům hnutí patří 30. březen – tzv. Den otevřeného nebe, kdy na výročí Zezulky narození tradičně pořádají pouť na horu Říp. V roce 2007 Český klub skeptiků Sisyfos Pfeiffera vyznamenal Bludným balvanem za „proplétání esoteriky s byznysem při plnění vodnářského poslání“.

◆ Poslankyně proti homosexuální adopci.

Žádáme zákonodárce této země, aby odmítl připravovanou novelu zákona o registrovaném partnerství, která by umožnila registrovaným párům osvojit si dítě (jednoho z partnerů), pokud je v rodném listu dítěte uveden pouze jeden rodič, případně pokud jeho druhý rodič o dítě nepečuje a dá souhlas s osvojením dítěte. Jsme přesvědčeni, že